

(המשך עממוד 25)

על טיבס? זה רע, בתי, ושלא כדון. כך את מתחילה להיות כמתחייב באמת? ושלא כדון הוא גם דבר אחר שמצאתי במכתבך. נמצא שזה כמה, כמעט כל ימי המושב שלך, העלמת ממני דבר, ואם אף עבר עתה, הוא דבר חפשי אחרי יצורים שונים, וקוונתך למצוא בהם מה, והרצון למגע ולהכרות, והתקנה למה שטרם בא ועוד יבוא. ואולי כדון הוא הדבר, ורק שאולי יכול להיות בו משהו מן העצוב. הלא?

ושלא כדון הם ההרהורים הנשנים, ילדתי, ושלא כדון הוא שעל אף הכל בוחרת את בנחתי, יעצם נסיונותיך לרצות כי יהיו הדברים אחרת, ואף יסור שמחתך בתל אביב בעקב הרגשה כי משהו אחר שם. מה שאין כן בירושלים... ועצם יתר הנוחות והנעימות שבה שכאן אין בה ספק, אבל אני, ילדתי, חושש שיש כאן יותר מכל אלה, יש כאן משהו מבקשת אשליה, ואם מרדעת, ויודע אני אהובה קטנה כי מסכימה את, אבל איני רוצה שמתוך עצב וכאב תסכימי. ולא על אף הכל יהיו הדברים, כי אם פשוט ילדתי, כאשר הם. נקשים עלי מעט ההרהורים הנזכרים. ואני ערומה שלי חשבת כי אני הוא שכאתי, גם אני הוא שאבוא,

תון. זה הכל. אחר קויתי שיעלה בידי לעבוד לכשאפגש עם חיים, לפחות, משעה ארבע. נכני סתי לבית אמי לנוח קצת. היה זה בשעה 2.30. בפקחי את עיני היתה השעה אחר חמש. הלכתי אל חיים. עברתי עמו מעט, בעבודתי שקלה היא עלי יותר, סעדתו במרק ולחם, והזמן נתמוזו הלך לו. ב-10.30 לא ימצאתי זמן כוח לשבת והלכתי לשכב. בסך הכל עבדתי היום, ולחיים בלבד, כשעתיים וחצי, ולכל היותר שלש, ואף רבורי היה מלומלם כפי: ועודני עיף גוף ונפש ומכף רגל ועד ראש.

סלחי לי אפוא על שלא אכתוב אליך. לוא כתבתי עתה וראי היה במכתבי הרבה מן הרע, ולא הייתי חפץ בכך. ובימים הקרובים, וראי תביני מעצמך, לא ימצא לי זמן לשום דבר שהוא, שכולו יבלע בעבודת הספר שצריך הייתי למסרו, ובאחרו רב, ב-15 בחודש, ועדין אינני רואה מתי אוכל למסרו כל עיקר.

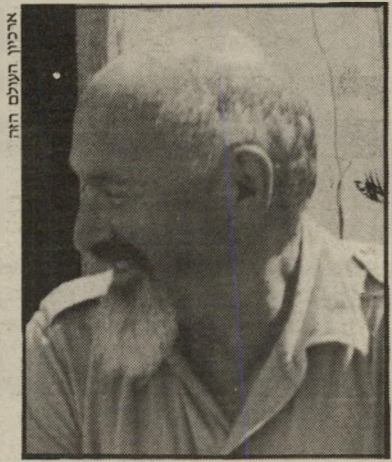
ומניח אני שתצאי באמצע השבוע, ופתקה זו תגיעך אפוא ערב נסיעתך. וסעי לשלום, והיי קצת חזקה וקצת נבונה, באמת: אורי

שלום גיל, רק אתמול מסרתי את סוף החלק הראשון של התרגום, ועתה עומד אני בתחלתו של החלק השני, אם כי כבר קודם לכן עברתי על אחד מארבעת הספרים שבו ומקוה אני לסיים בשבוע הבא, ותודה על הערותיך המועילות.

ועודני כאשר הייתי ביום הששי. לכן גם לא אכתוב אליך כי אם פתקה קצרה זו. ורק חוזר אני ומבקשך אני מאד, כאשר בקשתך במכתבי הקצר האחרון, כי תהיי נבונה מעט וחזקה מעט ומתוך כך גם שקטה מעט והלא תעשי את בקשתי. בינתיים הייתי שלשה ימים בירושלים. שולמי

יום ה' ושלום גיל, רק אתמול מסרתי את סוף החלק הראשון של התרגום, ועתה עומד אני בתחלתו של החלק השני, אם כי כבר קודם לכן עברתי על אחד מארבעת הספרים שבו ומקוה אני לסיים בשבוע הבא, ותודה על הערותיך המועילות.

ועודני כאשר הייתי ביום הששי. לכן גם לא אכתוב אליך כי אם פתקה קצרה זו. ורק חוזר אני ומבקשך אני מאד, כאשר בקשתך במכתבי הקצר האחרון, כי תהיי נבונה מעט וחזקה מעט ומתוך כך גם שקטה מעט והלא תעשי את בקשתי. בינתיים הייתי שלשה ימים בירושלים. שולמי

אהרון אמיר: «בסתר המדרגה»

ית דומה שהיא עתה ירדתי לנו, ואהרן סבור אני טוב מכפי שנרמה לך לאחרונה. ולבי נקרע בקר-בי על מסרי את בני לבית-ספר יהודי.

ושלשום מסרתי את «לשלכת» ליצחק שנברג, עורך לוח הארץ, מסרתי במאוחר מדי. גם לא כרי לי כל עיקר שיישר שיר זה בעיניו (בכלל איני סבור שמבין גדול הוא בעסקי שירים). על כל פנים וראי אקבל את תשובתו בראשית השבוע הבא.

הקדמתי לאותו שיר קטע אחד הרצוף בזה להדפיסו באותיות קטנות מעט משמאל מגוף השיר למעלה, כך:

לשלכת
ואת מכתבך בידי אהרו קבלתי במועדו. וצר לי ששלחת את התעורה בקשתי זו תשאר בידך ועתה איני יודע מה לעשות בה. ולמרות מכתב זה בואת שב אני וחוזר על בקשתך. והלא תעשי אותה גיל, נבונה, חזקה, ומתוך כולך גם שוקטה, כל אלו כאמור מעט. ורק הוסיפי והיי טובה, ואל תניחי את הרע החיצוני להכנס פנימה. ואם יש את נפשך שלחי מכתב לרטוש, קפה קנקן, ככר ריונגוף ת"א בטוב

אורי נב. בינתיים החזיר לי שנברג את השיר, גם ככר מסרתי לזמורה, לחוברת הבאה, והרחוקה, של מתברות(מחברות לספרות) לרצמבר.

יום ב' בבוקר ילדתי, שבת מן הראר. שלחתי אליך מכתב אכספרס. לשאול לשלומך. והנה הגיעני מכתבך. וקצת נרגעתי, שאינך חולה. וקצת חרה לי מן הנימה העוברת במכתבך.

אינני סבור שיש לדאוג הרבה מפני המצב הצבאי. לכשיבוא — אינני חושב כי יארך. לפי אמר דעתי כשבועים שלושה, ואם גם זה זמן ארוך למדי הוא. ואחר כך יהיה מין מצב חרום מתמיד כמו, כעצם, עד עתה. בהבדלים קלים בלבד. ועלי אולי יקשה לבוא אליך. אבל לא לא לך אלי, על כל פנים, וספק אם אף ממני ימנע זה אפשרות לנסוע אליך.

ואת אינך מופקרת כלל. הלא תרדעי מופקר הוא מה שאין לו בעלים. ואת בעולתי. כלך וכלך פילגשי. ואני צריך אותך. ואני צריך אותך שקטה, וחזקה. והיי כן. ועל אבדן אין מה לדבר. ואינני יודע איך ינהג העולם, אבל כבר אמרתי לך מה יהיה זה כשבילי. גם נשבעת.

ואל לך לנטור לי על ירושלים, פלגשי. זכרי, פלגש רכה שלי ואהובה. וביום החמישי אחכה לטלפון שלך משעה 6.

ומאז נסעת זה המכתב הרביעי שאני כותב אליך. והיי טובה, וחזקה. היותך רכה ומתוקה, והיי פלגשי בכל לב. פלגשי שלי אהובה.

אורי והרבה רך לכפות ידך. ונשיקה ארוכה ארוכה לשפתותיך ואני לוחצך אלי בחזק מאוד. ולהתראות גלגולה בעולה שלי. ואגב אם יש עמך חרש מאליעוד כגן מהרי להודיעני.

אני בעצם כמעט בלי פרוטה. יש סיכוי שאקבל כספים השבוע ויש סיכוי שאוסיף להיות בלי פרוטה. ואם תוכלי ותבואי, ישמח לבי אל חזק מאד, כבכל עת. ושוב, גילי, שקטה ורגועה וחזקה. וכלך שלי.

אורי ערומה שלי. והפעם זה כמעט אור באמת. 3.30 אחר הצות. ואני עיף מאד. וטרור. ומוטרד. ורק דבר אחד ברור לי מאד מאד גיל. והוא אחד אבל יש לו הרבה פנים. והוא שאת ערומה שלי ושכולך כולך שלי,

וערומה שלי, ועכשיו שכבתי. עוד לפני עשר. אבל עיף אני ויגע וקצה נפשי. ושכבתי. ערומה שלי, מה עוד אעשה לך ותלמדי לדעת כי פלגשי אהובה את. ילדתי. ומנקרת מנקרת במוחי הפיסקה שאמרת: לא אבוא, לא אכתוב, ולא כלום. ואני נזכר לילה אחד על יצוּר. וכולי קופא נוקשה, כאז. וכשאת מדברת על רעה — עוד הפעם! — חורקים בי כל העצבים. ואת אמרת כי אני רק עורי לעיני. לקחתי אותך לי לפלגש, אהובתי, ואת נבעלת לי לפלגש, אהובתי. ואת קרובה לי מאד, פלגשי, הלא ידעת, כולך כולך לכל כולי. איך זה תוכלי לנהוג בי כן? האם הוניתי אותך, ילדתי. האם בעטתי בכך. האם רע אני אליך. האם הצנ יחסי אליך, גילי.

ואני עוד מעט ותרפינה ידי. אין לי כוח, ילדתי, אין לי כוח. מה זאת את מעוללת לנו. המכוננת את שלא מרעת לעשות כפי שעשית אתמול, להביא את הדברים כרי כך שלא נוכל להיות יחד. להעמיד לפגישותינו תנאים שיוודע את כי לא אוכל לעמוד בהם, ואחר להודיעני יום אחד כי מכיון וכי וכי, ואולי בתוספת שאין אנהנו מתאי-מים.

מה לי, אהובה שלי, בעולתי, ילדתי חיקי החמור דה, הרכה, הקרובה כה? באמת באמת אין לך כוח לעמוד באהבתי?

ומה עוד אעשה לך בתי הקטנה והטובה למען תהיי כמתחייב באמת. וגם נתראה פלגש חמודה שלי (ורחב לבבי למקרא הראשון במכתבך, מאור ליום הששי), מעט בירושלים, ומעט בתל אביב בשבת ה-12. ואחר כך אולי מעט בסוף הפסח (אם כי איני בטוח בדבר), ואם לא, ואם אוכל, ואולי בעצם מוטב היה כך, נמשך אני אחר דברך על חדרך, אם כי בלב כבר מעט נוסע אני מדי נסעי, מחשב עין רעה. (מאמי, אגב, לא שמעתי דבר גם דומה שלא הגיעה רכב. והכל שלום... אבל להתחשב צריך. ילדה שלי, מה לעשות; ואם גם הפעם הגיעוני גם שני מכתביך הנה כסדרם וכתקונם). ואת שם רעי, ושום שם, אל נא תזכירי, ילדתי, וזכרי זאת (ובמכתב כתבתי וראי עשית את בקשתך, הלא?) ודרישת שלום לא מסרתי לו, גם לא אמסור, ומוטב כך. — אגב, סחתי עם ברור, והוא חוזר על טענות ההיסטוריה והפולטולוגיה וההסטנות וכי וכי בענין מכתבי הארוך, גם הבטיחתי כי ידבר עם הכל בנסייון הסבר ושכנוע, ובין השאר גם עמד ועם ידיך החיפאי (אלכסנדר קינו), ומכיון שלא רחוקה את מחיפה מניח אני שטוב הדבר אל תגשי עמו ותסחי לו על כל השיחות שהתנהלו בתוכנו בהעדרו גם תשוחחי אתו. ויועילו השיחות בודאי לברור הדברים לשנינו.

וצר עכשיו לעורי שאין את לחוצה אליו, ודל שפתך שוראי כבר לא נשוכות הן עכשיו, ובאמת ילדתי, היי נא באמת ובתמים, ושלמה ורגועה ולא מפרפרת גם באין גופך בסגור וזרועותי. ואם מבקשת את דוקה לרגו מעט ואף לרמוע דחי נא זאת מעט ואל תעשי כך לתהו. הלא זוכרת את את תורת אמי?

ועכשיו עבדתי הרבה הרבה אחר הצות ועיני נעצמות וראשי צונח. וצר לי שצונח הוא אל הכר ולא אל בין זרועותיך, ילדתי. ויללות מנוחה, שכבי שלי, ולב מנוחה ושלום

אורי תינוקת חמודה, עכשיו אור ליום רביעי. ואני גמרת את עבדתי הלילה. וישבתי לכתוב אליך שורות אחדות. ליום הששי. ונתחדש לי חרוש אחד. לשוני, מבחי-נה מסוימת. ועיקרי החרוש לגביך יהיה במלה פגה. הלא יש לך מלון, ותוכלי לראות. עיקרו תאנה רכה, מבכירה. והשאלתו: נערה רכה. ועכ-שיו לילה והרי שאת פגת לי ולכן הוגה אני כך עתה. ואני הוגה והוגה. וכמה שאני מוסיף להגות (המשך בעמוד 28)

מה אעשה, ילדתי, מה אעשה? כל כך לקחתי, אהובתי פלגשי אהובה, וכל כך חומד אני אותך, וכל כך קרובה את לי, ויקרה יקרה, ועדיין אין את שלמה בהיותך לי. ערומה שלי, פלגשי, וראשי מפחש עכשיו את חזך, לצנוח אליו, ולבטוח בו, פלגשי, ולבטוח בכך סוף סוף, ולבטוח בכך פשוט פשוט, ובלי חרדה. ירד שלי אהובה, ואהבה לכל כולך

אורי ושלום לשערותיך, ילדתי, ולאונך, ולתנוך כיהן, ולעינים, ולשמורות, ולצואריך, ולשפתך, ולפסמותיך, ולכתפיים, עד פרקי כל אצבע ואצבע. וכפותי לכל עורך כולו. ואיך לא יהיה כך הכוח, רחומה, וכל כך ככה אני נושק לך. גלגיל שלי

ערומה שלי, ועכשיו שכבתי. עוד לפני עשר. אבל עיף אני ויגע וקצה נפשי. ושכבתי. ערומה שלי, מה עוד אעשה לך ותלמדי לדעת כי פלגשי אהובה את. ילדתי. ומנקרת מנקרת במוחי הפיסקה שאמרת: לא אבוא, לא אכתוב, ולא כלום. ואני נזכר לילה אחד על יצוּר. וכולי קופא נוקשה, כאז. וכשאת מדברת על רעה — עוד הפעם! — חורקים בי כל העצבים. ואת אמרת כי אני רק עורי לעיני. לקחתי אותך לי לפלגש, אהובתי, ואת נבעלת לי לפלגש, אהובתי. ואת קרובה לי מאד, פלגשי, הלא ידעת, כולך כולך לכל כולי. איך זה תוכלי לנהוג בי כן? האם הוניתי אותך, ילדתי. האם בעטתי בכך. האם רע אני אליך. האם הצנ יחסי אליך, גילי.

ואני עוד מעט ותרפינה ידי. אין לי כוח, ילדתי, אין לי כוח. מה זאת את מעוללת לנו. המכוננת את שלא מרעת לעשות כפי שעשית אתמול, להביא את הדברים כרי כך שלא נוכל להיות יחד. להעמיד לפגישותינו תנאים שיוודע את כי לא אוכל לעמוד בהם, ואחר להודיעני יום אחד כי מכיון וכי וכי, ואולי בתוספת שאין אנהנו מתאי-מים.

מה לי, אהובה שלי, בעולתי, ילדתי חיקי החמור דה, הרכה, הקרובה כה? באמת באמת אין לך כוח לעמוד באהבתי?

וערומה שלי, ועכשיו שכבתי. עוד לפני עשר. אבל עיף אני ויגע וקצה נפשי. ושכבתי. ערומה שלי, מה עוד אעשה לך ותלמדי לדעת כי פלגשי אהובה את. ילדתי. ומנקרת מנקרת במוחי הפיסקה שאמרת: לא אבוא, לא אכתוב, ולא כלום. ואני נזכר לילה אחד על יצוּר. וכולי קופא נוקשה, כאז. וכשאת מדברת על רעה — עוד הפעם! — חורקים בי כל העצבים. ואת אמרת כי אני רק עורי לעיני. לקחתי אותך לי לפלגש, אהובתי, ואת נבעלת לי לפלגש, אהובתי. ואת קרובה לי מאד, פלגשי, הלא ידעת, כולך כולך לכל כולי. איך זה תוכלי לנהוג בי כן? האם הוניתי אותך, ילדתי. האם בעטתי בכך. האם רע אני אליך. האם הצנ יחסי אליך, גילי.

ואני עוד מעט ותרפינה ידי. אין לי כוח, ילדתי, אין לי כוח. מה זאת את מעוללת לנו. המכוננת את שלא מרעת לעשות כפי שעשית אתמול, להביא את הדברים כרי כך שלא נוכל להיות יחד. להעמיד לפגישותינו תנאים שיוודע את כי לא אוכל לעמוד בהם, ואחר להודיעני יום אחד כי מכיון וכי וכי, ואולי בתוספת שאין אנהנו מתאי-מים.

מה לי, אהובה שלי, בעולתי, ילדתי חיקי החמור דה, הרכה, הקרובה כה? באמת באמת אין לך כוח לעמוד באהבתי?

ימים אחרונים: עם הרעייה יוחנה ונתן זך

ואני כה שמח אני בכך, וכה עצבו עלי החיים בלעדיך. ואני נשחתי כי פלגש עולם את לי, ואת קרובה לי כה, גילי, אבר מאברי, הלא כבר אמרתי לך, וכמעט אין בי כוח לדבר עוד, מה אניך עוד ולתגדתי.

רק עיני נעצמות אל ערומך, גילי. גיל שלי, פלגשי, פלגשי, אורי

תינוקת חמודה, עכשיו אור ליום רביעי. ואני גמרת את עבדתי הלילה. וישבתי לכתוב אליך שורות אחדות. ליום הששי. ונתחדש לי חרוש אחד. לשוני, מבחי-נה מסוימת. ועיקרי החרוש לגביך יהיה במלה פגה. הלא יש לך מלון, ותוכלי לראות. עיקרו תאנה רכה, מבכירה. והשאלתו: נערה רכה. ועכ-שיו לילה והרי שאת פגת לי ולכן הוגה אני כך עתה. ואני הוגה והוגה. וכמה שאני מוסיף להגות (המשך בעמוד 28)

צילום משפחה, העולם הזה